

На другия денъ Иванчо се облѣче въ най-хубавитѣ си и скъпи дрехи и отиде край царския дворецъ. Съгледа царската дъщеря въ градината на двореца. Иванчо се смая отъ нейната хубостъ и сладкия ѝ гласъ. Той постоя, постоя, гледа я, па избѣга . . .

Цѣла нощъ не мигна. Обърща се буденъ въ леглото, въздиша, мисли. Майка му скача нѣколко пѣти презъ нощта, пипа челото му, разпитва го да не е боленъ. На сутринята Иванчо каза на майка си:

— Искамъ да стана царски зетъ. Ще идешъ при царя и ще искашъ царкинята за снаха.

Майка му го погледна изплашена. Тя помисли, че горкото момче е полудѣло, закри очи и тихо заплака.

Дълго ѝ се моли Иванчо, дълго ѝ говори и я убеждава. Тръгна тя най-сетне и отиде при двореца. Но какъ да влѣзе вѣтре и какво да каже! . . . Нали тамъ сж я хранили като сирота и бедна . . .

Царътъ съгледа бабичката, че обикаля около двореца, заповѣда да ѝ дадатъ хлѣбъ. Тя взе хлѣба и се върна плачешкомъ дома си.

На двора я причака Иванчо и я попита за отговора. Съ сълзи на очи майка му му призна, че отъ срамъ не се явила при царя.

Иванчо се разсърди и каза ядосано:

— Утре пакъ ще идешъ.

На другия денъ стана пакъ сжщото. Майка му пакъ обиколи царския палатъ. Съгледа я пакъ царътъ и пакъ заповѣда да ѝ дадатъ единъ хлѣбъ. Тя взе хлѣба, заплака и се върна дома си.

Иванчо я заплаши, че ако не отиде на третия денъ при царя и му каже, че иска да му стане зетъ, ще избѣга и нѣма вече да се върне.

Цѣла нощъ майка му скришомъ плака. Щомъ се зазори, отиде при двореца. Царътъ я забеляза пакъ и заповѣда да я доведетъ при него.

(Ще продължи и въ четвърта книжка)

Александъръ Спасовъ